

Kedves testvéreim a Krisztusa vetett hit által!

János evangéliumának 7. fejezetében arról olvasunk, hogy egyre többen arra voltak kíváncsiak: vajon ki is ez a Jézus, vajon nem ő-e a Messiás, akiről az ószövetségi próféták szóltak, akit annyira várt a zsidó nép.

A vallási vezetők nem szimpatizáltak Jézussal, mivel nem vonta be őket a munkásságába, és nem a hagyományos, velük egyező tanokat tanította, sőt rendszeresen botránkoztató dolgokat mondott, vagy tett.

A farizeusok szintén nem szerették Jézust, mert nem melléjük állt, noha ők képviselték a legmagasabb rendű erkölcsös, törvénytisztelő vallást. Sőt, nem csak, hogy nem állt melléjük Jézus, de egyenesen kritizálta őket, mivel állítása szerint ők is önző vallási életet élnek.

Az úgynevezett írástudók, vagyis a Szentírás tudói, a legképzettebb teológusok szintén nem kedvelték Jézust, mivel nem a bibliai részletek kidolgozásában segített Jézus, hanem bizonyos értelemben mindent összekavart, illetve új rendszert adott, amit azonban nem lehetett egészen átlátni, de az biztos volt, hogy az ószövetség értelmezését radikálisan átírta.

Szóval csupa csalódott vallási irányzat vette körül Jézust, és akkor még nem is szóltam a népről, amelyik mindezeket látva ott latolgatta, hogy most akkor ki is ez a Jézus, valóban ő-e a Messiás, mit akar, és hogyan akarja azt a bizonyos üdvös jövőt, üdvös királyságot meghozni Izráelnek?

Kedves testvéreim! Miként is kellett Jézusnak a messiási mivoltát megmutatnia? Mindenki másképp gondolta.

Talán sokan azt gondolták és ma is azt gondolják, hogy tannal a legjobb. Tanításokkal. Olyan isteni bölcsességekkel, amik az embereknek igaz ismeretet adnak az isteni életről. Ez a nézet máig nagyon kedvelt. Az egyház is sajnos az első évszázad hitvallásai után, ahol még az volt a fő kérdés, hogy kinek is látták Jézust, és ezt néhány szóban, vagy mondatban fogalmazták meg, mint például Jézus a Messiás, Isten Fia, a Megváltó, nos, sajnos a későbbiekben az egyház már egyáltalán nem erről fogalmazott dogmákat, hanem mindenféle egyéb lényegtelen és spekulatív dologról, amikkel aztán merevvé tették a vallást. Jézus ezzel szemben végtelen egyszerűen fogalmazott, gyakorlatilag csak pár mondatosak voltak a legbonyolultabb tanításai is. Jézus nem tanokban látta az emberiség üdvösségét. Nem diktált soha írnokoknak.

Mások szívesen vették volna, ha Jézus valamilyen politikai jellegű üdvös korszakot hoz az emberiségnek. Ez a váradalom is olyan, ami máig divatos. Nem vagyok politika ellenes, magam is azt gondolom, hogy az ember vegyen részt a politikában, aki nem megy el szavazni, az utána ne panaszkodjon, de mit is szokott várni sok ember egy-egy néhány éves ciklusos szavazás után? Azt, hogy mindenkinek könnyebb legyen. Na, ez az, ami teljesen irreális elvárás. Nem is lehet megvalósítani, de nem is igazságos, és a jó politikának ez nem is lehet célkitűzése. A politika a közjóért van, ami azonban nem azonos a kényelmesebb élettel. Jézus nem a komfortos életben látta az üdvösséget. Akik látták Jézusnak a csodatevő képességeit, elég hamar buzdították ilyen jellegű csodára. Aztán a politikai vallási irányzat hívei azt is remélték, hogy hatalommal jobban érvényesíteni lehet Isten igazságát. Jézus azonban sem a kényelmesebb testi-lelki életben, sem pedig a hatalommal való összefogásban nem látott helyes irányt.

Jézus nem is különlegesen hívő emberek, vagy különlegesen erkölcsös emberek kiemelésében látta az Isten országát megvalósíthatónak. Ez mindkét csoportnak nagyon sértő volt. A törvénytisztelő farizeusok ugyanúgy meggyűlölték őt emiatt, mint a kiváló tudású teológusok, beleértve az írástudókat is és a papokat-lévítákat is.

Jézus nem is a misztikusok, vagy a rajongók táborában érezte azt, hogy ezt akarja kiterjeszteni e világra. Mindkét csoporttal találkoztam már életemben, nagyon aranyosak, lelkesek, de a misztikusokat a legtöbb ember nem tudja sem értelmileg, sem érzelmileg követni-utánozni, sem pedig a körülményeket nem tudják biztosítani mind ezekhez. A rajongóknál rengeteg a rajongó instabil lelkialkat, és éppen az érzelmi felfokozottságuk tönkre teheti a lelküket. Jézus nem folyamatosan csúcsra járatott hitre hívott.

Jézus más utat választott. Ő elkezdte hirdetni és láttatni Isten közelségét, uralmát, és egyben meg is mutatni hiteles étellel ezt. Bár Jézus közben tett csodákat és a tanításai is megragadóak voltak, mégis ez a legtöbb embernek ez nem volt elég meggyőző. Még további csodákat és tanításokat várták, meg még a csuda tudja miket, de valahogy Jézus olyan megfoghatatlan volt nekik. Semmilyen vallási csoport nem bírta őt maga mellé állítani. Persze, az igazság az, hogy nekik kellett volna igazodni Jézushoz. Na, de ez volt az, amihez csak keveseknek volt kedve. Mert mit is jelent Jézus követése? Azt, hogy naponta igazodni kell hozzá. Naponta szeretetkapcsolatban kell lenni vele. Naponta egyre jobban megismerni őt. Naponta beszélgetni vele. Naponta utánozni, ami naponkénti vallásgyakorlat. De nem valami jó hangulatú merev vallásgyakorlat, hanem mindig kihívások közötti, figyelmet, érzékeny lelket követelő. Jézust követni közösséget jelent a többi őt követővel is, ahol ő szigorúan megtiltotta bármilyen hierarchia kialakulását. Ez is nehéz dolog. Mit jelent Jézust követni? Egész életre szóló programot, ahol ez a fő út, és a többi klasszikus társadalmi intézmény, a haza, a család, a szakma, a karrier, a tudás, az etikett, a politika, és bármi egyéb, minden csak e fő út mentén lehet, de az irányt nem ezek adják. Mit jelent Jézust követni? Az embernek lemondania arról, hogy megistenüljön, és az igazság és a megigazulás lehetőségét odaadni Jézusnak. Ez régen is nehéz volt, de napjainkban egyenesen annyira nem megy, hogy a természettudományokban minden olyan egyértelmű jelet, ami Istenre utal, tagadják, és ezt tudományosnak hívják. Ez nemzetközi összefogással történik. Ha a tudomány elismerné azt a nyilvánvaló tényt, hogy kezdetben nem a törvény volt, hanem a törvényt is már meg kellett, hogy teremtsen valaki, akkor az egyet jelentene azzal, hogy ez a világ isteni rend alá van vetve, és, hogy ennek az Istennek a rendjét nekünk kutatni kellene. A keresztyének egyébként ezt teszik. A tudománynak nevezett nyíltan ateista tudomány viszont azzal, hogy a törvényeket egyszerűen logikusnak tartja, és ez számára egyet jelent azzal, hogy a törvényszerűségek innentől nem is kell, hogy magyarázatra szoruljanak, hogy miért is vannak, gyakorlatilag tudománytalan. Istent az ő tagadásával, illetve nevének elhallgatásával nem etikus becsempészni a világ semmilyen területére úgy, hogy ez fel se tűnjön. A pszichológia például máig nem meri kimondani, hogy az ember bűnös, mert ez Istenkérdést vetne fel. Így marad a bűntudat kifejezés csupán. Mintha a bűntudat miatt tartana ott az emberiség, ahol tart. A filozófia szintén évezredek alatt nem tudta az ember életének lényegét megragadni az ember szemszögéből. Hiába az ész, a szépség, a logika, a művészet, a munka, a tudomány, s bármi, ami az embert magasba emeli, az ember nem képes elég magasba emelkedni ahhoz, hogy megnyugtató feleletet tudjon adni arra a kérdésre, hogy mi célból van az ember, miért él és miért hal meg? Itt szintén csak a hívő ember vállalja be azt, hogy az egyetlen korrekt tudományos válasz csak attól jöhet, aki az embert teremtette, és ez meg is van

Jézus által, de persze ezt nem fogadja el a világ, hiszen akkor ez mindenre ki kellene, hogy hasson.

Vagy folytassam azzal, hogy az évezredek csak telnek, de az emberiség kérdései ugyanazok maradtak?

Egy szó, mint száz: az Istent tagadó, vagy őt margóra tevő, őt sem tekintettel, sem figyelemmel, sem alázattal, sem szívvel nem követő világ nem remélheti, hogy az üdvös emberkorszak, amit a zsidók Messiástól vártak, majd eljön.

Viszont nem így vannak ezzel azok, akik tényleg Krisztus követői lettek. Ők az Isten uralmát, az ő országát, országolását már e földi életükben átélnek, kóstolót kapnak belőle, s hitük szerint ez a haláluk után majd ki fog teljesedni. Ezek a hívő emberek valóban Jézus követői. Nem egyszerűen tudnak róla, hanem tőle függnék.

Kedves testvéreim! Csak most hadd térjek rá az ige magyarázatára!

Igénkben azt olvastuk, hogy mindenki találgatta, hogy ki is Jézus, és, hogy vagy provokálták, hogy ugyan, mutassa már meg a messiási mivoltát egyértelműbben, vagy pedig nyíltan ellene voltak. Egymás közt egyeztettek a véleményeket, és ez lassan már egyre bonyolultabb lett, mert az egyes csoportokon belül sem értett egyet mindenki. Nikodémus például nagytanács tag volt, mégis védelmezte Jézust.

A tömegben meg az volt az érdekes, hogy lassan már mindenkinek kezdett véleménye lenni Jézusról. Az emberek a különböző mende-mondákat, vagy konkrét tapasztalásokat összegyűrték, megfűszerezték a különböző vallási csoportok állásfoglalásaival és már kész is volt a főfogás. Szinte mindenki más véleményen volt.

Jézus ebben a helyzetben ünnepélyesen elkezdett tanítani magáról. Először is azt mondta, hogy az ő tanításai nem emberektől származó bölcsesség, hanem felülről való. Nem véletlen, hogy a tanítványválasztásában is tanulatlan embereket választott, akik a Szentlélek által lettek pünkösdtől bölcsek. Sajnos, napjainkban az emberi bölcsességeknek olyan mennyiségével találkozunk, ami valóságos dömping. Itt mindenki guru, mester, öreg csocsesz, tanító. Az internettől kezdve a kultúrházak előadásokig itt mindenkinek vannak észosztásai. Elképesztő mennyiségű tanítást lehet hallani az igaz emberségről hol vallási alapokon, hol nem vallási alapokon. De a jézusi alapokon sajnos csak töredékesen ezekhez képest.

Aztán Jézus arról is tanított, hogy őt nem az emberi megítélések alapján lehet lelesztelni, mert azok csak emberiek, sőt akár lehetnek sátániak is. Itt megint olyan dologról szól, ami napjainkban is probléma. Sokan a sikeresség mutatója alapján ítélik meg, hogy mi az igaz élet titka, mások vallási alapokon, megint mások magukból kiindulva, hogy nekik éppen mennyire tetszenek Jézus dolgai. Ismét mások meg a nagyon törvényesnek, szabályosnak tűnő életutat akarják normául, s közben már el is hiszik magukról, hogy ettől ők maguk annak valósággal az őrei.

Ha van azonban tényleg isteni igazság, akkor az nagyon nem ezektől az emberi megítélésektől függ. Jézus nem véletlenül mondta, hogy engem az ismer csak fel, aki az Isten akarátát ismeri, sőt cselekszi. Figyeljétek csak, hogy az ember az önigazolása érdekében meddig el tud menni! Ösztönösen nem tudja, pontosabban nem akarja megérteni a legegyszerűbb krisztusi tanításokat, mint például azt, hogy bocsássunk meg! Bezzeg, amikor például pénzszerzésről van szó, ugyanez az ember olyan okos, hogy akár egy egész gyülekezet

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2024. január 28-án.

sehol sincs tőle. Vagy máskor az ilyen fajta Jézuson fanyalgók olyan hitpéldaképeket keresnek, akik ugyan hithősök, de véletlenül sem a jó dolgaikat követik, hanem a rosszakat. Például lehet azt mondani, hogy bennem kurucvér folyik, de, ha ez az akaratosságomra vonatkozik, ez akkor inkább csak sértő a kurucokra. Ha ez arra vonatkozik, hogy a kurucok az életüket a hazáért áldozták, az már mindjárt más, de én még ilyen összefüggésben ezt a mondást nem hallottam. Csak a kontrollvesztés önigazolásaként.

Testvéreim! Jézus arra hívta a mindenkori emberiséget, hogy bátran kövessék őt! Teszteljék őt bátran, de ne emberi elvárások alapján, hanem úgy, hogy az ő követésében Isten ad-e áldást. Aki nem a maga önigazolását keresi a vallásban, vagy Jézus követésében, hanem alázatosan azt az Istent, aki felettünk van, de aki Jézusban mellettünk is van, az nem fog csalatkozni. De aki nem Isten dicsőségét keresi a hitében, hanem a magáét, vagy a magáét is, az bármilyen elmésen is vallásoskodik, valójában a kárhozat útján jár.

Jézus úgy látta helyesnek, hogy az övéi kövessék őt, s ez legyen az örök élet útja. És miközben erre hívott, s még maga sem tudta előre életének alakulásait, aközben mi tudjuk, hogy szeretetének mélységével bűntől és haláltól megváltó kereszthalált is vállalt, aminek a hit által a részesei lehetünk. Elénk élte azt, amit igaz emberi életnek hívunk. Élete az első pillanattól az utolsóig áldás volt. Számára mindenki felebarát volt, mindenki felé oda fordult és üdvösségre hívott. Feltámadása zálog arra, hogy van örök életünk. Tanítása maga az élete. Egyháza azok közössége, akiket ő köt össze. Minden olyan, ahol nem ő köt össze embereket nem egyház. Az egyházat nem tarthatja meg semmi, csak Krisztus. Semmi és senki egyéb.

Testvéreim! Milyen elszomorító, hogy manapság sokszor még a magukat keresztyéneknek vallók is valahogy úgy mustrálgatják Jézust, mint egykor a kortársai. Jézus azonban ettől nem jött zavarba. Bátran hívta az embereket a maga követésére. Ma is ezt teszi. Most is ezt teszi. Ámen.